

vader *en* dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Eddy Krieger (80) is vader van Susan (39) en Bart (39) en heeft twee kleinkinderen.

Eddy Krieger zit aan de keukentafel van zijn benedenwoning waar hij woont met zijn vrouw Ank én dochter Susan en haar gezin. Hij vertelt graag, maar het gesprek vermoeit hem. Vorig jaar is hij ernstig ziek geweest. Sindsdien is hij snel moe en heeft hij moeite om zich te concentreren. Daarom vult Ank (72) hem af en toe aan.

Eddy: "Het is heerlijk om met elkaar in één huis te wonen. Ik kom uit Suriname en Surinamers zijn nu eenmaal familieziek. Iedereen bij elkaar: dat is toch gewoon gezellig? We eten vaak met Susan en haar gezin, daarom hebben we zo'n grote tafel. Hupsakee, iedereen eraan. Ik geniet daarvan. Natuurlijk heb ik even getwijfeld of het wel verstandig was om met zijn alleen in één huis te gaan wonen. Maar waar liefde is, kan het."

Ank: "We waren allebei meteen enthousiast toen Susan voorstelde om te gaan samenwonen. Maar ook al woon je met zijn allen in één huis, je moet wel je eigen plekje hebben. Daarom hebben we net zo lang gezocht tot we een huis vonden dat daar groot genoeg voor was."

Eddy: "Ik ben opgegroeid en opgevoed in Suriname, met duidelijke regels: voor het eten handen wassen, niet met volle mond praten en aan tafel blijven zitten tot iedereen klaar is. Een strenge opvoeding was het. Als we niet luisterden, kregen we een mep. Nee was nee en daar luisterde ik naar. Dat dééd je gewoon. Susan voedt Anna en Otto op zijn Hollands op: praten, praten, praten en uiteindelijk toch vaak toegeven. Ze mag best wat strenger zijn. Maar Susan heeft liever niet dat ik me daarmee bemoei, al zeg ik er soms wel wat van. Ik vind het moeilijk om dat niet te doen. Soms loop ik gewoon maar even weg."

Ank: "Eddy maakt zich snel ongerust. Vooral sinds zijn ziekte is hij erg bezorgd. Ook om Susan. Als ze 's avonds weg is, blijft hij net zo lang wachten tot ze weer thuis is. Het is ook

Lees verder op pagina 36>

‘Surinamers voeden op zoals het hier vijftig jaar geleden gebeurde’

Susan Krieger (39) is moeder van Anna (6) en Otto (5).

“Sinds ik kinderen heb, bekijk ik de wereld met andere ogen. Vooral naar mijn ouders ben ik anders gaan kijken. Nu pas besef ik wat ze voor me betekenen en hoe belangrijk het is dat ze altijd achter me hebben gestaan. Daar ben ik ze dankbaar voor. En dat heeft meegespeeld in de keuze om met mijn ouders te gaan samenwonen. Een vooropgezet plan was het niet. Onafhankelijk van elkaar stonden mijn ouders en mijn man Marius en ik op het punt om te verhuizen. Het leek me logisch om met zijn vieren een woning te zoeken. Ik moet er ook niet aan denken dat één van mijn ouders overlijdt en de ander alleen komt te wonen.

Gek genoeg was het juist mijn vader die erover moest nadenken. Een kwestie van privacy denk ik, hij was bang om een stuk van zijn vrijheid te verliezen. Dat had ik niet verwacht. Mijn vader komt uit Suriname en daar is het normaal dat kinderen hun ouders in huis nemen.

We hebben een voormalige bakkerij gevonden. Mijn man en ik wonen met ons gezin boven, op de voormalige meelzolder. Mijn ouders wonen beneden. Vrienden keken ervan op. ‘Dat zou ik nou nooit doen,’ hebben we veel gehoord. En het is ook niet gemakkelijk geweest.

Ik was ineens weer ‘de dochter van’, bijvoorbeeld als mijn vader vroeg of ik het echt nodig vond om sigaartjes te roken. Maar hoor eens, ik ben een volwassen vrouw. In mijn eigen huis, boven, moet ik kunnen doen wat ik wil. Er is nooit ruzie van gekomen. Die dingen hebben vooral tijd nodig gehad, tijd om te wennen.

Dat geldt ook voor de opvoeding van Anna en Otto. Ik vind het belangrijk dat ze gezond opgroeien, van ons krijgen ze geen snoep. Van mijn ouders wel en dat heeft tot veel discussies geleid. Ik heb geleerd om het los te laten. Mijn ouders hebben het recht om grootouders te zijn.

Vooral mijn moeder heeft me opgevoed. Mijn vader was veel weg vanwege zijn werk als barkeeper. Van hem heb ik geleerd te relativiseren, te genieten van het leven en gastvrij te zijn. Verjaardagen van zijn kant van de familie waren warme

[Lees verder op pagina 36>](#)

‘De Hollandse opvoeding is praten, praten en... toegeven’

Eddy en Ank>

vaak bezorgdheid als hij Anna en Otto iets verbiedt. ‘Praat met ze, leg het uit’, zeg ik dan. Maar dat is moeilijk voor hem. Zo is hij zelf niet opgevoed. Dat heeft in ons eigen gezin trouwens nooit écht voor problemen gezorgd. Door zijn werk loste het zich vanzelf op.”

Eddy: “Ik werkte als barkeeper, was veel van huis. Ook werkte ik als acteur, heb heel wat televisiedingen, zoals reclamespotjes, gedaan.”

Ank: “Ik was tandarts. Ik bracht de kinderen naar school en ging daarna naar mijn werk. Als Eddy aan het einde van de middag naar zijn werk ging, zorgde ik voor het eten en deed de kinderen in bad en naar bed. Dat scheelde heel wat meningsverschillen. Over het eten bijvoorbeeld. Eddy vindt dat kinderen alles moeten eten wat de pot schaft, van mij hoeft dat niet. Ik kookte gerust meerdere gerechten. En dat doe ik trouwens nog steeds. We vangen Anna en Otto veel op. Als Susan en haar man Marius werken, koken wij. Maar in het weekend is het omgedraaid, dan zorgen zij op hun beurt voor ons!”

Susan>

feesten waar werd gedanst. Alleen de Surinaamse manier van opvoeden botst met de mijne. Surinamers voeden op zoals dat hier vijftig jaar geleden gebeurde: ze geven bevelen en zijn dan verbaasd als een kind niet luistert. Mijn vader gaat zo soms ook met Anna en Otto om, zegt vooral wat niet mag en wordt boos. Dan is het alleen maar lekker dat de kinderen naar boven kunnen, als het hem te veel wordt. Een vriendin zag ooit een foto van me te midden van mijn familie in Suriname. Een plaatje van dertig donkere mensen: ooms, tantes, neven, nichten en één blank iemand. Dat was ik. ‘Goh, ik wist niet dat je ontwikkelingswerk hebt gedaan,’ zei ze. Maar ik ben toch echt het kind van mijn vader. Ik ben er één van een tweeling. Mijn broer heeft wel een kleurtje. Het komt wel vaker voor, vooral onder Creolen. Mijn vader heeft ook Duits en Nederlands bloed, dat heeft ermee te maken. Ik heb me nooit een buitenbeentje gevoeld, al heeft het altijd veel vragen opgeroepen als ik gearmd met mijn vader over straat liep.

Hij is snel oud geworden sinds hij vorig jaar ziek is geweest. Hij heeft sindsdien een zwakke gezondheid. Hij zag er altijd jong uit. Maar ‘Goh, bent u al tachtig?’ zal niemand hem meer vragen. Ik vind het moeilijk om dat onder ogen te zien. Mijn moeder vindt het vervelend dat we zijn ziekte van dichtbij hebben meegemaakt. Maar ik was blij dát we er waren. Door er nu voor ze te zijn, kan ik iets terugdoen.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschrifttook.nl.